

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ת.פ.ח. 98/10223

בפני דן יחיד

מדינת ישראל

הנאשימה:

- נ ג ד -

1. הנאשמים: מאיר בן רוזה טוויל (זופיה לאפי וחולצה קטורה)

יליד 1967 ת.ז. 022999643

רח' סוקולוב 91 הרצליה

(עתה במעצר מיום: 5.7.98)

2. יוסי בן ניסים סקירה

יליד 1973 ת.ז. 025384298

רח' אילת 39 חולון

(עתה במעצר מיום: 5.7.98)

יחזקאל בן אברהם שמש

יליד 1971 ת.ז. 028423879

רח' ההסתדרות 60 חולון

(עתה במעצר מיום: 5.7.98)

כתב אישום

א. העובדות (פ.א. 13911/98 מרחב ירקון):

1. בתאריך 5.7.98 בשעה 5:30 לפנות בוקר או בסמוך לכך, נסעו הנאשמים ברכב מסוג פונטיאק מספר רישוי 66-697-08 (להלן - הרכב) ועצרו ברחוב לוינסקי סמוך לפינת רחוב לבנדה בתל אביב.

2. הנאשמים הניחו שני מיכלי פלסטיק הנוכילים נוזל דליק סמוך לפתח בית עסק לקלטות ולהפקה ברחוב לבנדה 18 בתל אביב (להלן - החנות).

סמוך לאחר מכן, המתנינו נאשמים 2 ו-3 ברכב, ותצפתו על האזור כדי למנוע ולטפל כל התנגדות וכדי לאמץ ידיו של נאשם 1.

3. במעמד הנ"ל שילח נאשם 1 במזיד אש בחנות, ע"י כך שהשליך חפץ בוער לכיוון שני המיכלים האמורים לעיל, ובסמוך לחנות, באופן שגרם לשריפה.
4. מיד לאחר שהצית את החנות, נמלט נאשם 1 אל הרכב, אשר בו המתינו לו נאשמים 2 ו- 3 כאשר מנוע הרכב פועל, והנאשמים כולם נמלטו מן המקום, כאשר נאשם 3 נוהג ברכב.
5. בהגיעו לרחוב ההגנה, סמוך לתחנת דלק פז, הבחין נאשם 3 במשאית זבל ובפועלים שעבדו במקום.
- נאשם 3 עקף את המשאית בנוסעו בפראות ובמהירות רבה, תוך שהוא עובר קו הפרדה רצוף ולמרות שמולו היתה מכונית נוספת.
- במעשיו אלה נהג נאשם 3 רכב במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור.
6. בעת מעצרים של הנאשמים, נתפסו ברכב מגזרי תייל השייכים לנאשם 3 ויכולים לשמש לחיתוך מנעולי תליה וסורגים.

ב. הוראות החיקוק לפיהן מואשם נאשם 1:

1. הצתה - עבירה על סעיף 448 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ג. הוראות החיקוק לפיהן מואשמים נאשמים 2 ו- 3:

1. סיוע להצתה - עבירה על סעיף 448 ביחד עם סעיף 31 לחוק הנ"ל.

ד. הוראות החיקוק לפיהן מואשם נאשם 3:

1. החזקת מכשירי פריצה - עבירה על סעיף 409 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. נהיגה בקלות ראש - עבירה על סעיף 2)62(לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א - 1961.

נעה ניצן, עו"ד

עוזר לפרקליט מחוז תל-אביב (פלילי)

תל-אביב, י"ב בתמוז תשנ"ח

6 ביולי 1998

ג. עדי התביעה:

1. 474411 יורם בן הרוש משטרת ישראל, מרחב הירקון- צח"מ, רח' הרכבת 14, תל-אביב 65116.
2. 1004175 רס"ל יוסף אמסלם משטרת ישראל, תחנת השכונות, דרך לוד 100, כפר שלם, תל-אביב 67654.
3. שלמה רוזנטל רחוב ביאליק 17 בת ים.
4. האחראי על מוצגים מרחב ירקון בקשר עם מוצג 1768/98 בתיק פ.א. 13911/98 משטרת ישראל, מרחב הירקון, רח' הרכבת 14, תל-אביב 65116.
5. רפ"ק אבי נוימן משטרת ישראל, מרחב הירקון, רח' הרכבת 14, תל-אביב 65116.
6. 952861 אלי הורן המחלקה לזיהוי פלילי בקשר עם חוות דעת מספר 75/98 בתיק פ.א. 13911/98 - משטרת ישראל, מרחב הירקון, רח' הרכבת 14, תל-אביב 65116 - לא להזמין.
7. 94563 רס"מ דובי מילר משטרת ישראל, מרחב הירקון, רח' הרכבת 14, תל-אביב 65116.
8. רס"ל עמית קרן משטרת ישראל, מרחב הירקון, רח' הרכבת 14, תל-אביב 65116.
9. רס"ל מאיר אוזיליב משטרת ישראל, מרחב הירקון - בילוש, רח' הרכבת 14, תל-אביב 65116.
10. 91479 רס"ר יוני רוזנפלד משטרת ישראל, מרחב הירקון, רח' הרכבת 14, תל-אביב 65116.
11. 950204 רס"ל הייבלום אמיר משטרת ישראל, תחנת השכונות, דרך לוד 100, כפר שלם, תל-אביב 67654.
12. רשף ישעיהו יעקב המחלקה לכיבוי אש עיריית ת"א-יפו בקשר עם חוות דעת מספר 98-5-72, רחוב אבן גבירול ת.ד. 45166 מיקוד 61451 - לא להזמין.
13. פקד דן מילר בקשר עם חוות דעת מז"פ בתיק זב/ 10 12282/98 - לא להזמין.

פמת"א: פ/5102/98

פ.א. 13911/98-1 מרחב הירקון

נ.נ. 113687

הודעה לנאשמים

הנאשמים יכולים לבקש שימונה להם סגור ציבורי אם מתקיים בהם אחד התנאים לזכאות נאשם לייצוג המנויים בסעיף 18(א) לחוק הסנגוריה הציבורית, תשנ"ו - 1995.

(*) הקטע שבו דרכו קוטוויץ ופטרסליץ חתרו

(*) הודעת טאק גוטלר - נאשם יעקב איזנברג

בתי המשפט¹

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

בפני כב' השופטת סביונה רוטלון

מדינת ישראל

נגד

608254X

1. מאיר בן רוזה טוויל

2. יוסי בן ניסים סקירה

שניהם ע"י עו"ד א. כהן

3. יחזקאל בן אברהם שמש

ע"י עו"ד ז. ברזילי

הכרעת דין

לאחר שמיעת הראיות אני מזכה את נאשם 1 מעבירת ההצתה המיוחסת לו ואת נאשמים 2 ו- 3 מעבירת הסיוע להצתה, וזאת מחמת הספק. כמו כן, אני מזכה את נאשם מס' 3 מהעבירה של נהיגה בקלות ראש, וזאת בהיעדר ראיות מספיקות.

כתב האישום

1. על פי כתב האישום נסעו שלושת הנאשמים ב-5.7.98, בסמוך ל-5:30, ברכב מסוג פונטיאק, מספר רישוי 66-697-08 (להלן: "הרכב") ועצרו ברחוב לוינסקי, סמוך לפינת רחוב לבנדה בתל-אביב. הם הניחו שני מיכלי פלסטיק, שהכילו נוזל דליק, סמוך לפתח בית עסק לקלטות ולהפקה ברחוב לבנדה 18 בתל-אביב (להלן: "החנות").

בתי המשפט²

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04
05 לאחר מכן, השליך נאשם מס' 1 חפץ בוער לכיוון החנות בעוד שני הנאשמים
06 האחרים ממתנינים לו ברכב. לאחר שהחנות הוצתה, ברח נאשם 1 אל הרכב,
07 והנאשמים נמלטו, כאשר נאשם 3 נוהג ברכב.

08
09 בהגיעם לרחוב ההגנה, סמוך לתחנת דלק פז, הבחין נאשם 3 במשאית זבל
10 ובפועלים, שעבדו במקום. נאשם 3 עקף את המשאית בנוסעו בפראות ובמהירות
11 רבה, תוך שהוא עובר קו הפרדה רצוף ולמרות שמולו היתה מכונית נוספת.

12
13 בעת מעצרו של הנאשמים, נתפסו ברכב מגזרי תייל, השייכים לנאשם 3,
14 והיכולים לשמש לחיתוך מנעולי תליה וסורגים.

15
16 כתב האישום מייחס לנאשם 1 הצתה - עבירה על סעיף 448 לחוק העונשין,
17 תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ולנאשמים 2 ו-3 עבירה של סיוע
18 להצתה - עבירה על סעיף 448 ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין. כמו כן,
19 מייחס כתב האישום לנאשם 3 החזקת מכשיר פריצה - עבירה על סעיף 409
20 לחוק העונשין, ונהיגה בקלות ראש - עבירה על סעיף 26(2) לפקודת
21 התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.

22
23 **2. העמדת המחלוקת**

24 החנות אכן הוצתה ויש לברר זהות המציתים. הנאשמים נתפסו בקירבת מקום
25 לחנות, שהוצתה, וסיפקו הסבר מסויים להמצאותם במקום, והשאלה היא
26 אם לאור הראיות, שהביאה התביעה, יש מקום לייחס את ההצתה לנאשמים או
27 שמא מדובר באנשים אחרים, שנמלטו מהמקום ולא נתפסו.
28 אף אחד מעדי התביעה לא ראה את מלוא ההתרחשות ולפיכך לא ניתן לקבוע
29 מממצאים עובדתיים אלא על בסיס צירוף של מספר עדויות של עדי ראיה,
30 שהזדמנו למקום וראו כל אחד מנקודת מבטו קטע אחר של האירוע.
31

בתי המשפט³

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

01
02
03
04
05
06
07
08
09
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

אם עדויות אלה אינן מתיישבות זו עם זו בפרטים מהותיים הקשורים בזמן ביצוע ההצתה, בשיטת הביצוע, במספר האנשים שנחזו, הרי גם אם הסברם של הנאשמים נתגלה כהסבר לא סביר ושיקר אין הוא יכול לשמש תחליף לראיות התביעה.

על פי גירסת התביעה, יש מקום להרשיע את הנאשמים על בסיס עדויות ראיה של עדי התביעה, השוטר אמסלם והשוטר הייבלום, גם אם נתגלו סתירות ביניהם לבין עדות עד הראיה רוזנטל באשר לזמן ההצתה ולמספר האנשים, שנראו נמלטים. אם מוסיפים לעדויות אלה את עדות קצין חקירות דליקות במחלקה לכיבוי אש בעיריית ת"א, רשף יעקב ישעיהו מור, ראיות נסיבתיות כגון הימצאות שאריות בנזין בנעליו של נאשם מס' 1, וכן את שקריהם של הנאשמים, הסתירות, שנתגלו בדבריהם עצמם ובינם לבין עצמם, וההסבר המופרך להימצאו בשטח, כי אז קיימת תשתית ראיתית להרשעת הנאשמים בעבירות המיוחסות להם.

מנגד טוענת ההגנה כי התביעה לא הצליחה ליצור מארג ראיות משכנע, שיש בו כדי להביא להרשעת הנאשמים, מעבר לכל ספק סביר. ההגנה מתבססת על עדותו של העד רוזנטל, שהינו עד ראיה מרכזי, אובייקטיבי, ממנה לא עולה כי הנאשמים היו אלה אשר ביצעו את ההצתה. יתירה מזו, אם מסתמכים על עדות זו, כי אז אין היא מתיישבת עם עדויות יתר עדי התביעה, השוטרים אמסלם והייבלום, שבעדותם אף לא ניתן לתת אמון בשל המגמתיות, שנתגלתה בעדותם מלאת הסתירות.

עוד מביאה ההגנה שרשרת של נימוקים, שמהם עולים ספיקות לגבי חלקם של הנאשמים בעבירות והם קשורים רובם ככולם לעבודה לקויה של המשטרה, שגם כאשר ראתה, שאין לאף אחד מן הנאשמים מניע לעבור את העבירות, לא טרחה

בתי המשפט⁴

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

ולא בדקה כהלכה אפיקי חקירה אחרים.

ההגנה מבקשת לקבל את הסברים של הנאשמים להימצאותם בסמוך למקום ההצתה כהסבר סביר התומך בחפותם.
לפיכך, מבקשת ההגנה לזכות את הנאשמים, אם בכלל, ואם מחמת הספק.

3. תאור ההצתה

בארוע נשרפה חנות המשמשת משרד להפקות ונמצאת ברח' לבנדה 20 בת"א. החנות היתה מוגנת בשתי דלתות, האחת דלת זכוכית ולפניה, לכיוון הרחוב, דלת מתכת המתקפלת כלפי חוץ. בין שתי הדלתות, שהיו מותקנות על מדרגה המוגבהת מהמדרכה בכ-20 ס"מ, היה רווח של כ-30 ס"מ. מעל הדלת החיצונית היה פתח של כ-15 ס"מ, ועל כך ניתן היה לעמוד בביקור במקום שנערך ב-10.3.99 ובו ניתן היה להבחין, שהותקן פס מתכת לסתימת הפתח.

על פי חוות דעת חקירת דלקות של רשף מור (ת/59), שיטת ההצתה היתה, כנראה, בדרך של טיפוס על הדלת, הכנסת מיכל אל בין הדלתות מלמעלה, דרך הפתח הצר, והנחת מיכל נוסף ליד הדלת. לאחר מכן, השלכת חפץ בווער, שהדליק את הנוזל הדליק, שהיה בתוך המיכלים ונשפך מתוכם לאחר הכנסתם פנימה.

בבדיקה נמצאו שני מוקדי אש, האחד בין שתי הדלתות והשני מחוץ לדלת המתכת, כאשר האש חדרה אל תוך החנות קרוב לדלת בצידה הצפוני. במקום נמצאו שני מיכלי פלסטיק שרופים בחלקם, בנפח של כגלון, האחד על המדרגה בין שתי הדלתות והשני מבחוץ, ליד דלת המתכת.

בתי המשפט⁵

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04 כמו כן, נמצאו שרידי אדי נוזל דליק על המדרגה, בין שתי הדלתות ועל
05 שרידי מיכל הפלסטיק, שנשלחו לבדיקה במז"פ (ת/59).

06
07
08 לא נמצא מימצא כלשהו באשר לחפץ הבווער, הנזכר בחוות הדעת כגורם
09 לבעירה.

10 עלי לציין, כי בביקור במקום, ניתן היה להבחין בממצאים הבאים,
11 הרלבנטים לעניין שיטת הביצוע, והם: גובה דלת הברזל הינו מעל שני
12 מטר, ולפיכך, על מנת להשחיל מעל הדלת את מיכל הפלסטיק היה צורך לטפס
13 על הדלת או להשתמש בעזרה אחרת.
14 אם גובה הפתח שמעל דלת המתכת היה כגובה פס המתכת הנוכחי, דהיינו,
15 כ-15 ס"מ, כי אז לא סביר, שניתן היה להשחיל לתוכו מיכל דלק של כגלון.
16 מי שטיפס והשחיל מיכלים פנימה יכול היה, בעת ירידתו, לדרוך על הנוזל
17 הדליק, שהיה יכול להישפך הן מהמיכל החיצוני והן מזה הפנימי.

18
19
20 **4. עדויות התביעה באשר לשעת ההצתה ואופן ביצועה**

21
22 **1.4 עדויות של מחלק העיתונים, רוזנטל:**

23
24 רוזנטל הינו מחלק עיתונים העובד באותו אזור מזה שנים ואף באותו בוקר,
25 כבכל בוקר, חילק עיתונים ברח' לבנדה בסביבות השעה 5.00 בבוקר, כשהוא
26 משתמש בווספה.

27 בעומדו, עם גבו לכיוון מקום השריפה, כאשר אי הפרדה ועליו גדר ברזל עם
28 שיחים נמוכים, מפריד בין שני חלקי הרחוב, הוא נטל עיתון מהווספה ואז
29 שמע רעש להבה של דליקת אש, הוא הסתובב, ראה אש בוערת וכן דמויות
30 בורחות (עמ' 39-40 לפרוטוקול). הוא לא יכול היה לזהותן ואף לא נקב
31

בתי המשפט
6

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04
05
06
07
08
09
במיספרן. הוא היה כולו נרעש ורץ לכיוון רח' לוינסקי, הסמוך, ובצומת
המרוחקת כ-20-10 מטר ממקום עמידתו, הבחין בניידת משטרתית, ודיווח לה
על השריפה (עמ' 44 לפרוטוקול). בניידת זו נהג השוטר אמסלם, שאף מאשר
כי "בחור עם קסדה או כובע צועק לעברי תיסע אחריהם, זה הם זה הם."
(ת/33).

10
11
12
לדבריו, הוא אף סייע לאחר מכן בכיבוי השריפה, שהתרחשה בשעה 05:00,
05:10 (עמ' 46 לפרוטוקול).

13
14
15
16
17
המסקנה הרלבנטית ביותר הנובעת מעדותו היא, שהניידת של אמסלם הגיעה
לצומת לוינסקי-לבנדה לאחר שהלהבות כבר פרצו. ומסקנה נוספת היא, ששעת
ההצתה סמוכה יותר לשעה 05.00 מאשר לשעה 05.30, המצויינת בכתב האישום
כשעת ביצוע ההצתה.

18
19
20
21
22
23
24
עד זה עשה עלי רושם מהימן ביותר.
הוא אדם פשוט, לא מתוחכם, שנקלע למקום וראה את ההתרחשות, לדבריו,
כסרט המתרחש בזמן אמת.
הוא לא ניסה לייפות את הדברים או להוסיף על עובדות, שלא היו נהירות
לו ומסר רק דברים, שיכול היה לומר אותם בוודאות בדרך ההבעה הפשוטה
שלו.

25
26
27
28
29
30
31
הוא לא ראה את מעשה ההצתה עצמו, או את ההכנות לו, שכן הוא שמע תחילה
את האש ורק לאחר מכן הבחין בה. הוא עמד בצד הנגדי לחנות, כאשר טווח
הראיה שלו מוגבל עקב קיומו של אי הפרדה ועליו הגדר. הוא לא יכול היה
לראות את מכוניותם של הנאשמים ממקום עמידתו. הוא גם לא יכול היה למסור
במדוייק את מספר האנשים שראה.

בתי המשפט⁷

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04 לדבריו, היה יותר מאיש אחד (עמ' 42 לפרוטוקול), אך הוא לא יכול היה
05 לתאר את בגדי הנוכחים, צורתם, או למסור סימני זיהוי אחרים (עמ' 48
06 לפרוטוקול). העד הסביר כי לאור מצב התאורה ולאור העובדה, שעמד מעבר
07 לכביש, כל אשר ראה היה מהחזה ומעלה ובפרופיל (עמ' 47 לפרוטוקול).
08 ואכן ביקור במקום מלמד, שעדותו של העד בעניין זה מהימנה.
09 אינני מקבלת את גירסת התביעה בסכומיה, שאין לקבל את גירסת עד זה,
10 שהיה מבולבל וניסער ולא ראה את כל המתרחש. אכן, הוא ראה מראה חלקי
11 ורק את הקטע שלאחר ההצתה, אבל בעניין זה עדותו אמינה ומהימנה
12 ומתיישבת, בכל הנוגע לשעת ההצתה, עם עדויות אחרות ולא עם עדות אמסלם,
13 שעליה נשענת התביעה.

14
15
16 2.4 עדותו של השוטר אמסלם:

17 התביעה תומכת יתדותיה בעיקר בעדותו של השוטר רס"ל יוסף אמסלם, (להלן:
18 "אמסלם") הנשלמת, לגירסתה, בעדותו של רס"ל אמיר הייבלום (להלן:
19 "הייבלום").

20
21 אמסלם נקלע במקרה לזירת האירוע בעת שהיה בדרכו בחזרה לתחנת משטרת
22 שכונות, ממנה יצא לזמן קצר לצורך רכישת ארוחת בוקר.

23
24 הצדדים הגישו בהסכמה את הודעותיו במשטרה (ת/17, ת/33), מהן עולה כי
25 הוא הגיע למקום האירוע בשעה 05:35, מועד בו הודיע למוקד על
26 ההתרחשויות.

27 תיאור האירוע ניתן על ידו בת/17 כדלהלן:

28 "הבחנתי בשני בחורים אשר הולכים לרכב פונטיאק אשר עומדת בצורה
29 מוזרה במרכז הכביש והבחנתי בבחור נוסף אשר נמצא ברח' לבנדה בקרבת
30 הצומת ופתאום ראיתי את הבחור זורק משהו... כשראיתי את היד שלו
31

בתי המשפט⁸

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04
05 מונפת וזורקת משהו ופתאום הבחנתי בלהבה ובעשן וישר הבנתי שהאדם
06 הזה הצית חנות ולפתע הבחנתי שהוא רץ לרכב הפונטיאק במהירות ונכנס
07 והאוטו נסע במהירות "ובחזקת" לכיוון דרך ההגנה" (עמ' 1).

08
09 בהמשך סיפר אמסלם כי באותו רגע ממש הבחין באדם עם קסדה או כובע מוזר
10 הצועק לו, שזה הם שהדליקו, ומצביע על זה שרץ ישר. וכן הוסיף אמסלם כי
11 הוא היה בקשר עין רצוף עם האדם, שנראה על ידו זורק את החפץ, ומתיישב
12 במושב האחורי במכונית. אדם זה צויין על ידו בדו"ח הפעולה כנאשם מס'
13 1, שממנו, לדבריו, עלה ריח של דלק.

14 תיאור דומה מסר אמסלם גם בהודעה מאוחרת יותר (ת/33), כאשר במקרה זה
15 אף ציין אמסלם, שהחפץ, שנראה על ידו מונף על ידי הבחור, שרץ מן
16 המקום, היה בצבע כהה ולאחר שזרק ראה להבה גדולה ועשן יוצא מן המקום.

17
18 בעדותו בביהמ"ש עמד אמסלם על כך, שאירוע ההצתה התרחש בשעה 05:30, שכן
19 לדבריו בשעה 05:20 היה במאפיה ולאחר מכן נסע כעשר דקות עד שהגיע לרח'
20 לבנדה וראה את הנאשם 1 זורק את החפץ בשעה 05:30. לדבריו:

21 "האירוע התרחש ב- 05:30 בערך, היות וגם בלוח השעונים של הרכב יש
22 לי שעון, ואני אוטומטית, גם כשאני מסתכל על משהו, או שאני עושה
23 ביקורת יזומה, מחובתי כשוטר אני גם מסתכל על השעון כדי לרשום את
24 הדו"ח פעולה. על הדו"ח פעולה" (עמ' 132 ש' 9-12).

25
26 3.4. אלא שתיאור זה איננו מתיישב עם מספר ראיות אחרות באשר לשעת
27 ההצתה, והן:

28
29 (1) עדותו של העד רוזנטל, כמפורט לעיל.

בתי המשפט⁹

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

01
02
03
04
05
06
07
08
09
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

(2) עדותו של הייבלום הטוען כי בשעה 05:30 הבחין בשלשה חשודים כאשר הם עומדים בסמוך לחנות הפקות ברח' לבנדה (ת/15 וכן עמ' 87 לפרוטוקול), ומכאן שבשעה 05:30 לא החלה עדין השריפה, שכן רק לאחר כמה דקות שמע הייבלום בקשר את אחד השוטרים מדווח על האירוע (עמ' 89 לפרוטוקול).

(3) עדותו של רס"ר יוני רוזנפלד, שהינו שוטר סיור, שהוזעק על ידי המוקד למקום השריפה, ומסר בעדותו כי את ההודעה על האירוע קיבל בשעה 5:18 והגיע למקום בשעה 5:24 ומכאן, יש להניח, כי השריפה פרצה דקות אחדות לפני השעה 5:18 - גירסה המתאימה לעדותו של העד רוזנטל.

(4) עדותו של רס"ר מאיר אוזילוב (להלן : אוזילוב), שהיה בין השוטרים, שסייעו לאמסלם לבצע את מעצרו של שלושת החשודים ורשם על כך דו"ח פעולה, שנכתב על ידו בשעה 05.20 והוגש בהסכמה (ת/16). על פי דו"ח זה הרי בשעה 05.18 התקבלה קריאה מאיילון 80 לפיה ניידת שכונות מצויה במרדף אחרי רכב מסוג פונטיאק ובו שלושת הנאשמים. גם לאחר שעומת עד זה עם גרסתו של הייבלום לפיה נראו הנאשמים עומדים בסמוך לחנות לפני ההצתה בשעה 05.30, לא חזר בו מהשעה הנזכרת בדו"ח הפעולה (ע' 119).

(5) בחוות דעת אודות חקירת הדליקה, שערך רשף מור (ת/59) מצויינת שעת הארוע כ-5.21 והעד הסביר בעדותו כי שעה זו ידועה לו

בתי המשפט
10

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04 מהיומנאי, שקיבל את הקריאה ואשר רשם ביומן התחנה את שעת
05 הארוע (ע' 11 לפרוטוקול).
06

07
08 5.4 סיכום עדויות התביעה באשר לשעת ההצתה

09 עדויות התביעה, באשר לשעת ההצתה, מלמדות על קיומן של סתירות מהותיות,
10 אשר אינן ניתנות לגישור.
11

12 התביעה טענה בסיכומיה כי השוני בשעת ההצתה בין העדים השונים אינו
13 מהותי כלל.
14

15 "יען כי אין האחד טוען "לשעת הבוקר" והאחר "לשעת
16 הערב/צהריים וכדו' אלא העדויות כולן סבות סביב אותה שעת
17 בוקר מוקדמת, בין השעה 5:10 לשעה 5:30" (ע' 3 לסיכומים).
18

19 כמו כן טענה התביעה כי הבדלי הגירסאות בעניין זה הינן דבר טבעי וצפוי,
20 שכן כל עד ושעונו, כל עד והערכתו האינדיבידואלית.
21

22 לעומת זאת טענה ההגנה, כי קביעת שעת ההצתה המדוייקת הינה בעלת חשיבות
23 מכרעת לצורך בחינת העדויות השונות ומהימנותן. ההגנה פירטה בסיכומיה את
24 העדויות השונות אשר הובאו על ידי התביעה ואשר יש בהן כדי ללמד על
25 הסתירות הקיימות בנוגע לשעת ההצתה. מסקנתה הינה, שהשריפה אירעה לפני
26 השעה 5:18, שכן זו השעה בה קיבל רוזנפלד הודעה על התרחשות האירוע.
27 מכאן, שכאשר הגיע אמסלם לצומת לוינסקי-לבנדה בשעה 5:30 השריפה כבר היתה
28 בעיצומה (עמ' 7 ו-8 לסיכומים).
29
30
31

בתי המשפט
11

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04 אם כך, לטענת ההגנה, לא ניתן לסמוך גם על יתר חלקי עדותו של אמסלם
05 המתארים את ארוע ההצתה עצמו.
06

07 אף כי אינני סבורה כי לשעה המדוייקת של ההצתה יש חשיבות מכרעת לעניין
08 קביעת אשם של הנאשמים, שכן לא הוכח, שהיתה שריפה אחרת באותה עת באותו
09 מקום, אולם מסכימה אני עם ההגנה כי יש לה חשיבות לעניין קביעת מהימנותו
10 של עד התביעה אמסלם המוסר פרטים חשובים אחרים באשר לשיטת הביצוע
11 ולדמויות, שנראו על ידו נמלטות מהמקום.
12

13 מאחר שהעד אמסלם עמד על כך, חזור ועמוד, כי הגיע למקום בשעה 5:30
14 ודבריו אלה עומדים בסתירה לעדויות אחרות, כמצויין לעיל, ואשר אני נותנת
15 בהן אמון בהיותן קוהרנטיות ומתיישבות זו עם זו, הרי גם אם קביעת השעה
16 המדוייקת של השריפה אין בה חשיבות מכרעת, חוסר האמון, שאני נותנת
17 לעדותו של אמסלם, משליכה על פרטים אחרים בעדותו אשר אינם יכולים
18 להתיישב עם עדותו של העד רוזנטל באשר לזמן ההצתה ועם פרטים אחרים
19 הנוגעים לאופן הביצוע, כפי שיתואר להלן.
20

21 ייתכן, שהיה לאמסלם מניע כלשהו 'להינעל' על השעה 05:30 ואולי יש לכך
22 קשר לשאלת קבלת הסכמת מפקדו ליציאתו מהמשמרת. סוגייה שולית, שבה קיימת
23 מחלוקת בינו לבין הייבלום (ר' עמ' 103 וכן עמ' 156 לפרוטוקול), ואין
24 ברצוני להיכנס אליה. אולם, אם המוקד קיבל את הידיעה על השריפה ב-05:18
25 היה אמור אמסלם להיות במקום כדי לראות את עצם ההצתה לפחות מספר דקות
26 קודם לכן.
27

28
29 אני דוחה את גירסת התביעה, לפיה לא ניתן לסמוך על דבריו של רוזנטל,
30 שהיה "מבולבל ונסער". דבריו של רוזנטל נסמכים בעדויותיהם של השוטרים
31

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

רוזנפלד, אוזילוב וחוקר השריפות מור. גם אם רוזנטל לא הביט בשעונו, כי אז עשה מלאכה זו השוטר רוזנפלד, שקיבל את הידיעה וציין במפורש את השעה 05:18.

בסיכומו של דבר אני קובעת כמימצא עובדתי, שהשריפה החלה דקות אחדות לפני 05:18 ומימצא זה הינו מנוגד לגרסתם של עדי התביעה אמסלם והייבלום.

5. עדויות התביעה באשר למיקום הנאשמים עובר, בזמן ולאחר ההצתות

גם בענין זה קיימות סתירות בין עדי התביעה, שקשה לישיב ביניהן.

5.1 עדות רס"ל הייבלום

לדבריו, בעת שנסע ברחוב סלמה לכיוון גשר ההגנה, סמוך ל-05:30, הבחין בשלושה בחורים כבני 30 אשר עמדו בסמוך לחנות ההפקות. לאחר מספר דקות שמע את אמסלם מדווח בקשר על מירדף אחר שלושה נאשמים החשודים בביצוע הצתה ולאחר שנעצרו זיהה הייבלום אותם כמי שעמדו קודם לכן בסמוך לחנות. (ע' 87 ו-90 לפרוטוקול).

הייבלום טען בעדותו, שכנראה הסתכל על השעון בעת שרשם את השעה (ע' 94 לפרוטוקול). כמובן שאין דווח בקשר על ראית אותם שלושה בחורים, שכן מן הסתם בעת שנראו ע"י הייבלום, הם לא עורר את חשדו.

גם אם ציון השעה איננו מתישב עם המימצא העובדתי, שקבעתי לעיל, לפיו בשעה 05:30 כבר היתה השריפה בעיצומה, תאורו זה איננו מתישב עם התאור של אמסלם לפיו לא היו שלושת הבחורים ביחד, עובר להצתה, אלא שרק אחד מהם היה ברחוב לבנדה כשהוא זורק משהו לכיוון החנות, ואילו השניים האחרים היו ישובים ברכב כשהם ממתינים לו.

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04
05 מאחר שגם הייבלום עצמו מוסר, שעבר רק זמן קצר בין ראיית שלושת הבחורים
06 ובין הדיווח של אמסלם על המרדף אחריהם, ומאחר שהרכב של הנאשמים לא חנה
07 על המדרכה שליד החנות אלא במרחק מה, בניצב לה, אין הסבר סביר לתאור,
08 שנמסר לשוטר רוזנפלד בשעה 05:24 (ת/1) על ידי רוזנטל על שלושה בחורים
09 נמלטים, כמו כן אין הסבר לכך, שאם הייבלום ראה את שלושת הנאשמים לפני
10 ארוע ההצתה, כיצד יתכן שלא ראה בידיהם דבר (ע' 95), שכן אם היו הם אלה
11 שהחדירו שני מיכלי דלק לחנות, היה סביר שהיו נראים על ידי הייבלום.
12 מכאן, שאם הייבלום אכן ראה את הנאשמים בשלב מסוים על יד החנות, לא היה
13 זה ב-05:30 והיה זה צריך להיות זמן מה לפני החדרת המיכלים לחנות, שכן
14 אחרת אין היו יכולים הם להספיק להשליך את החפץ הבווער ולהימלט במכונית
15 ולהיראות באותה שעה על ידי אמסלם.

16
17
18 יתרה מזאת, אם אכן היו שלושת הנאשמים ליד החנות, ממש עובר להצתה, איך
19 מתיישבת עובדה זו עם תאורו של אמסלם, שרק אחד מהם הוא שזרק את החפץ
20 המבעיר (ע' 164 לפרוטוקול).

21
22 זאת ועוד, גם לגבי השאלה אם אמסלם דיווח על "שלושה חשודים שזרקו
23 משהו שגרם להצתה וברחו לתוך רכב", כעדות הייבלום (ע' 96), או שדיווחו
24 היה כללי ולא אמר מפורשות כי הבחין בשלושה שזרקים משהו, לא ניתן לקבל
25 תשובה מלאה, שכן הדיווח הנקלט בקשר לא נשמר על ידי המשטרה.
26 זהו ליקוי חמור באופן עבודת המשטרה, שאיננה שומרת על מידע כה חשוב,
27 מעבר לשלושה חודשים, כאשר מידע זה יכול לעזור בפיענוח עבירות.

בתי המשפט
14

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

5.2 עדותו של אמסלם

אמסלם מסר בעדותו פרטים רבים, שיש בהם חשיבות לענין ביצוע העבירות, אולם פרטים אלה נסתרו על ידו בחלקם או שאינם מתישבים עם ראיות אחרות. להלן יובאו מספר דוגמאות:

5.3 מיקומו המדויק בזמן הארוע

בהודעתו (ת/33) מסר כי הוא עצר את מכוניתו בצומת הרחובות לוינסקי לבנדה, בעת שנסע ברחוב לוינסקי, והתמקם ראשון ברמזור בנתיב הימני. על דבריו אלה חזר בעדותו בבית המשפט (ע' 124). אולם, בחקירתו הנגדית אישר, שבמסלול נסיעתו היו שלושה נתיבים והוא עמד בנתיב האמצעי (ע' 158). יש חשיבות לפרט זה, שכן שדה ראייתו היה שונה אם עמד בנתיב הימני ביותר או באמצעי ועל כך ניתן היה לעמוד במהלך הביקור במקום.

5.4 מהות החפץ שנראה נזרק על ידי נאשם מס' 1

בדו"ח הפעולה (ת/17) צויין כי הבחור, שעמד ברחוב לבנדה, זרק משהו, שגרם לפרוץ הלהבות. בת/33 מציין אמסלם כי ראה את הבחור מניף את יד ימין וזרק חפץ אל חזית הבנין ובהמשך הוא מציין, שכנראה היה זה בקבוק תבערה (ע' 4).

במהלך עדותו בבית המשפט אישר, שהחפץ היה גדול יותר מכף היד וכי בציינו כי מדובר בבקבוק תבערה לא היה זה ציון עובדה אלא ביטוי להערכה, שמדובר בבקבוק תבערה (ע' 127). בעדותו בבית המשפט הוא אף ציין כי לא היה באפשרותו לראות את מהות החפץ הנזרק כי איננו זוכר את צבעו ואף איננו זוכר באיזו יד השתמש נאשם 1 בזרקו את הבקבוק.

המסקנה המתבקשת היא, שאין לתת אמון בדבריו של אמסלם למטרה לפיהם ראה את הנאשם 1 זרק בקבוק תבערה לעבר החנות וכי דיווחיו בהודעותיו במטרה

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

01
02
03
04 התבססו, בין השאר, על הערכות, שתוארו כעובדות. לדוגמא - השוטר אוזילוב
05 מתאר בדו"ח הפעולה שלו, שנרשם בשעה 05:20 (ת/16) כי יוסי אמסלם ציין
06 בפניו "כי ראה את טווייל מאיר משליך על חס את הבקט"ב לחנות ושורף
07 אותו".

08
09 אמסלם מאשר בחקירתו הנגדית, שאכן אמר דברים אלה (ע' 161) ויש בכך כדי
10 להטיל דופי במהימנותו, שכן שוטר חייב לדעת את ההבדל בין תאור מצב
11 עובדתי לבין ביטוי להערכתו.

12
13 עלי לציין שגם בחקירתו הנגדית "הצטיין" אמסלם במתן תשובות ארוכות כאורך
14 הגלות בכל שאלה, כאשר הוא מנסה להסביר את העובדות בלוגיקה במקום לתאר
15 אותן כהלכתן.

16
17 עדותו של אמסלם בענין החפץ הבווער אף נסתרת בעדותו של רשף מור אשר ציין
18 כי אותו חפץ בווער יכול היה להיות גפרור, סמרטוט או בקבוק תבערה, אולם
19 היה צורך להבעיר אותו בטרם השלכתו על מנת למנוע סיכון למשליך (ע' 209
20 לפרוטוקול).

21
22 המסקנה המתבקשת היא, שלו היה אכן נזרק בקבוק תבערה, היה חיוני לראות
23 חפץ בווער. חפץ בווער לא נראה על ידי אמסלם ובמקום אף לא נמצאו שרידים
24 לבקבוק תבערה.

25
26 מכאן, שלא ניתן לקבוע כמימצא עובדתי, שאמסלם אכן ראה את נאשם מס' 1
27 משליך חפץ לעבר החנות, שגרם להצתה.

28 5.5 האם זיהה אמסלם את צבע רכבם של הנאשמים?

29
30 בת/33 מספר אמסלם כי במהלך המרדף זיהה בוודאות כי מדובר ברכב אמריקאי
31 בצבע ירוק וכי דיווח על כך בקשר (ת/33 עמ' 8 ש' 1).

אולם, במהלך עדותו בבית המשפט, משנה אמסלם את גרסתו באומרו שלא ראה את

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

01
02
03
04 צבעו של הרכב. כאשר נשאל מדוע מסר בהודעתו כי זיהה את צבע הרכב כירוק,
05 השיב אמסלם כי ההודעה נגבתה ממנו לאחר שהרכב נעצר וכי רק אז זיהה את
06 צבע הרכב (ע' 160). בוודאי שדרך זו של "זיהוי" בדיעבד איננה קבילה.

07
08 אמסלם נשאל באופן מפורש אם דיווח בקשר על כך שהרכב ירוק, והשיב בשלילה.
09 אולם מספר שאלות לאחר מכן משנה הוא שוב את גירסתו באומרו:

10
11 "אני לא זוכר מה דיווחתי בקשר. זכור לי שדיווחתי רכב ירוק, אני לא
12 זוכר אם זה היה בזמן שעמדתי ברמזור לאחר שהוא חלף על האזור המוצל או
13 בזמן שעצרתי את הרכב" (ע' 160 ש' 29-30 וע' 161 ש' 4).

14
15 מכאן שגם פרט זה לא ניתן לקבוע לגביו מימצא עובדתי.

16
17
18 5.6 היכן המתנינו נאשמים 2 ו-3?

19 קיים חוסר בהירות בעדותו של אמסלם לגבי מיקומם של נאשמים 2 ו-3 בעת
20 שנאשם 1 נראה זורק את החפץ.

21 ב-ת/17 הוא מציין כי ראה שני בחורים הולכים לכוון הפונטיאק כאשר הבחור
22 השלישי זורק משהו (עמ' 1). ב-ת/33 הוא מציין כי הבחין בהם כשהם עומדים
23 ליד הרכב, שדלתותיו פתוחות, נכנסים לרכב ויושבים בו ואז הבחין בבחור
24 שזרק את החפץ (עמ' 1), שרץ והתיישב במושב האחורי הימני.

25 ייתכן, שאלו שני שלבים, שהמעבר ביניהם היה קצר, אולם, לא ניתן לקבוע
26 זאת באופן חד משמעי. במיוחד כאשר אמסלם מסר בקשר להיבלום, שהבחין
27 בשלושה חשודים, שזרקו משהו (עמ' 96) - דיווח, שאיננו מתיישב עם דברי
28 אמסלם בחקירתו כי ליד הבחור משליך החפץ לא עמדו האחרים בעת זריקת החפץ
29 (עמ' 164).

בתי המשפט
17

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

5.7 האם חנו מכוניות על המדרכה שבקרבת החנות?

שאלת חניית המכוניות הינה רלוונטית על שום העובדה, שחנייתן בסמוך לחנות עשויה היתה להגדיל את שדה הראיה של אמסלם. גם בסוגיה זו נתגלו סתירות בין העדויות השונות.

הייבלום מסר בעדותו כי היו מספר מכוניות פרטיות אשר חנו בצד הדרך (עמ' 99), ובהמשך הוסיף ואמר כי למרות שקיים איסור חנייה באיזור החנות שהוצתה, חנו שם מספר רכבים (עמ' 105).

לעומת זאת, אמסלם סיפר בעדותו כי לא חנו מכוניות והאזור היה ריק לחלוטין, פרט לרכבם של הנאשמים (עמ' 129). חיזוק לדבריו אלה ניתן למצוא בעדותו של רוזנטל, שחזר ואמר במהלך עדותו בוודאות כי באזור החנות לא חנה כל כלי רכב (עמ' 55).

ניתן, אמנם, ליישב סתירה זו בהקשר לזמנים השונים של ההצתה, עליהם העידו רוזנטל לעומת הייבלום. אולם, העדים לא נחקרו על כך והסתירה נותרה בעינה.

בעת ביקור במקום נוכחתי לדעת כי חל איסור על חניה בסמוך לחנות וקיימים מכשולים על המדרכה שמטרתם למנוע חנייה. אם מצב זה היה גם בשעת האירוע (ועל כך אין בידי ראיה) הרי סביר להניח, שצדק רוזנטל באומרו כי בוודאות לא חנה שום כלי רכב על המדרכה מול החנות המוצתת.

בסיכומי של סעיף זה לא ניתן לקבוע מימצא עובדתי גם בעניין זה.

בתי המשפט
18

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

5.8 תיאור בגדי המבעיר

על פי עדותו של אמסלם, המבעיר הינו נאשם 1, שחולצתו (ת/16א') נתפסה ותאורה נמסר כ"אלגנט משובצת עם פסים כחולים ולבנים ופסים שנראים כצהובים או קרם" (ת/23). אמסלם אף תפס חולצה לבנה (טי שירט עם שרוול ארוך - ת/34) המכונה על ידו כגופיה (ת/24). מכאן עולה, שהנאשם 1 לבש, עובר לתפיסתו, טי שירט לבן ועליה חולצת משבצות כהה עם שרוול ארוך. מימצא זה איננו מתיישב עם עדותו של הייבלום, שמתאר את הנאשם הנמוך מבין השלושה כמי שלבש חולצה בהירה (עמ' 89) ואף איננו מתיישב עם עדותו של רוזנטל האומר כי ממקום עמידתו, לו החשווד המבעיר היה לובש חולצה בהירה, ניתן היה לראות זאת (עמ' 48).

גם סתירה זו יש בה כדי להוסיף על נדבך הספיקות.

6. ממצאי מז"פ

6.1 הימצאות מרכיבי בנזין על נעליו של נאשם מס' 1.

בנעליו של נאשם 1 נמצאו מרכיבי בנזין (חוו"ד מז"פ - ת/63). פקד ד"ר דן מילר הסביר בעדותו כי במינוח "מרכיבי בנזין", הכוונה היא לקיומו של בנזין, שעבר תהליך של התנדפות (עמ' 218). התביעה טענה כי במימצא זה יש משום ראיה חותכת באשר להימצאותו של נאשם 1 בזירת האירוע בקושרה מימצא זה לחוות הדעת של חוקר השריפות, רשף מור, אודות שיטת ביצוע ההצתה. עד זה הבהיר כי: "המיכל שהושחל נפל ונשפך, נזל ויצא על המדרכה ואז מי שיורד מהדלת סביר להניח שגם ידרוך בנוזל הדליק" (עמ' 209).

התביעה, בהסתמכה על מימצאים אלה, טענה בסיכומיה, כי שלושת הנאשמים, שניראו נשענים על החנות ע"י הייבלום דקות ספורות עובר להצתה, סייעו זה לזה בטיפוס והנחת המיכלים. לאחר מכן, שבו הנאשמים 2,3 לרכב על מנת

בתי המשפט
19

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

04 שההימלטות תהיה מהירה יותר ונאשם 1 הוא זה שהבעיר את החנות.

06 בפי התביעה לא שמעתי הסבר כיצד נמצאו מרכיבי בניזין בנעליו של נאשם 1
07 ולא נמצאו בנעליהם של האחרים (ת/49), שכן תיאור שיטת הביצוע של ההצתה
08 מלמד על כך, שגם בנעלי אלה, שהיו אמורים לסייע בהשלכת המיכלים, היה
09 סיכוי רב. לספיגת הבניזין אשר נשפך ארצה הן מהמיכל, שהיה בין שתי
10 הדלתות, והן מהמיכל, שהיה בחוץ על המדרכה.

12 יתרה מזו, ביקור במקום מלמד, שבהתחשב בנתונים של גובה הדלת, אדם בגובהו
13 של נאשם 1 לא יכול היה להשחיל חפץ בין שתי הדלתות ללא עזרת חבריו. ואם
14 אכן היו אלה עוזרים לו, מן הסתם, שהבניזין היה נספג גם בנעליהם.

16 בעניין זה נדרש הנאשם 1 ליתן הסבר בעת חקירתו במשטרה כאשר נשאל אם ביקר
17 בתחנת דלק ביום האירוע (ת/5 עמ' 2) וענה על כך בשלילה. מאוחר יותר מסר
18 גירסה לפיה ביקר במוסך באותו מוצ"ש כדי ליטול את רכבו, שהיה מעורב
19 בתאונה כשבועיים לפני ההצתה ונמסר לתיקון למוסך בשטחים.

21 הסברו זה לא הוכח בראיה עצמאית מטעם אותו מוסך ואף נסתר בעדותו עצמו,
22 שכן בעת חקירתו במשטרה (ת/11) סיפר כי באותו מוצ"ש קבע עם חבריו להפגש
23 כבר בשעה 23.30 ואילו על פי סיפור "המוסך" הוא חזר מהמוסך רק בשעה
24 00.30.

26 אני דוחה את הסברו כבלתי אמין לחלוטין, שהינו אף בגדר הסבר "כבוש".
27 אולם, אין בכך כדי לשמש תחליף לראיות של התביעה, שלא הביאה כל הסבר
28 להעדר הימצאות מרכיבי הבניזין על נעליהם של האחרים.
29

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

6.2 ריח הדלק מגופו ומבגדיו של נאשם 1

התביעה טענה כי כל עדי התביעה, שבאו במגע עם הנאשמים בסמוך לאחר האירוע, ציינו כי מנאשם 1 נדף ריח חריף של דלק. זו הסיבה שהופשט מבגדיו, ואלה הוגשו לבית המשפט כמוצגים (ת/א' 16/ת, 23/ת, 24/ת, ת/34).

השוטר אמסלם דיווח בדו"ח הפעולה, (ת/17), כי מטוויל, נאשם 1, עלה ריח של דלק. אמסלם חזר על גירסה זו במהלך עדותו בבית המשפט (עמ' 4-123). בדומה לדבריו אלו העיד הייבלום על "ריח של בנזין", שנדף מנאשם 1 (עמ' 90) וכך מציין גם אוזילוב בדו"ח הפעולה (ת/16).

בעניין זה טענה ההגנה, כי הריח, שנדף מנאשם 1 בעת מעצרו, הינו ריח חזק של אלכוהול, כתוצאה משתייתו במועדון "הבה נגילה" (עמ' 23 לסיכומים). על עובדת היותו של נאשם 1 שיכור העידו כל הנאשמים בהודעותיהם ובעדותם וכן עדת ההגנה גב' אוסנת כהן (עמ' 292).

טענה זו של ההגנה מעוררת תמיהה, שכן ריחו של בנזין הינו שונה בתכלית מריחו של אלכוהול. קשה להניח, שאדם סביר, לא כל שכן שוטרים מיומנים, יטעו בזיהוי סוג הריח ויסברו כי מדובר באדי בנזין בעוד מבגדיו וגופו של אדם נודף ריחו של אלכוהול.

יחד עם זאת, עפ"י דו"ח מז"פ (ת/63) לא נמצאו שרידי בנזין בבגדיו של נאשם 1. בעניין זה העיד ד"ר מילר, אשר ביצע את הבדיקה, והסביר כי קיים קושי רב בזיהוי חומר דליק בבגדים (עמ' 218). כאשר נשאל על ידי ב"כ ההגנה, בדבר קיומו של מיכשור משוכלל באמצעותו ניתן למצוא שרידי בנזין באם הוא נמצא על בגדים, השיב ד"ר מילר באומרו: "נכון. לא תמיד הם נשארים על הבגדים. אם הם נשארים אנו בד"כ מוצאים" (עמ' 219 ש' 22).

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04
05 ד"ר מילר לא נשאל מפורשות בחקירתו כיצד ניתן ליישב את העובדה, שכל
06 השוטרים דיווחו על ריח בנזין, שנדף מנאשם 1, בעוד שעליו לא נמצאו שרידי
07 בנזין וניתן להסיק מדבריו, שקיומו של ריח נובע ממצע של חומר דליק על
08 בגד, אפילו אם יש טיפה אחת, אולם טיפה זו עשויה להתנדף עד למועד הבדיקה
09 כך שלא יימצא מימצא לגבי שרידי הבנזין על הבגד (עמ' 219).

10
11 מימצא זה של ריח, שנדף מבגדי הנאשם, בעוד שלא נמצא זכר לכך בבדיקה, היה
12 יכול אמנם לשמש לחובתו של הנאשם 1 לולא כל הספקות האחרים במסכת הראיות,
13 שתוארו לעיל. לו היתה תשתית ראייתית מוצקה יותר כי אז ניתן היה לחזקה
14 בראייה נסיבתית זו.

15
16
17 6.3 העדר סימני בנזין בידי נאשם 1

18 הייבולם ואמסלם סיפרו כי בעת המעצר, ליקק נאשם 1 את ידיו ושפשף אותן
19 במשענת הניידת (ת/33 וכן בעמ' 90). השוטרים טענו כי מעשיו אלו נועדו
20 להעלים את שרידי הבנזין שבידיו. אולם, לא נערכה כל בדיקה לידי נאשם
21 1.

22
23 בעניין זה העיד רפ"ק נוימן באומרו, שקשה לו להאמין, שלא ערך בדיקה
24 לידי נאשם 1 וכי מדובר בטעות, שכן בדיקה שכזו בנסיבות דנן היתה
25 מתבקשת (עמ' 180). בהמשך הסביר כי יתכן, שבדיקה שכזו לא נערכה על שום
26 הקושי במציאת מימצאים של בנזין על ידיו של אדם, אולם הבהיר כי אין הדבר
27 זכור לו בוודאות.

28
29 חוקר השריפות מור, נשאל בנוגע לקיומם של מרכיבי הבנזין על ידיו של אדם.
30 החוקר הסביר כי: "אדם שיחזיק ביד בנזין וישטוף את ידיו בסבון ייתכן שגם
31

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

01 אז יישאר בנזין, ואז אצטרך להריח, המכשיר שלי כבר לא יגלה כלום" (עמ' 216).

02
03
04
05
06
07 בעניין זה הסביר ד"ר מילר את הקושי הקיים בבדיקת כפות ידיים בנסיון
08 למצוא שרידי חומר דליק, אולם, בכל מקרה הבהיר, כי לא נתבקש לבצע בדיקה
09 שכזו (עמ' 220-221).
10 לפיכך, דברי אמסלם והייבלום, אינם יכולים לתמוך בגירסת התביעה.

11
12
13 6.4 העדר סימני בנזין ברכבו של נאשם 3

14 רשף מור, שביצע בדיקה ברכב בו נסעו הנאשמים, סיפר בעדותו כי חיפש
15 שרידים של נוזל דליק במכונית בתא הנוסעים ובבגאג' ולא מצא סימנים של
16 חומר דליק (עמ' 207).

17 מימצא זה איננו חד משמעי, לא בכוון אשם ולא בכוון חפות, אולם, מאחר
18 שבתיק זה הולכים ומתרבים הספקות כי אז יש לכך תוספת מה לכמות הספקות.

19
20 7. הכתובת המדוייקת בה אירעה ההצתה

21 בכתב האישום נאמר מפורשות כי החנות המוצתת היתה ברחוב לבנדה 18. אולם,
22 מעדויות השוטרים עולה, כי קיימת אי בהירות באשר לציון הכתובת המדוייקת
23 בה אירעה ההצתה.

24 אליבא דהשוטרים רוזנפלד (עמ' 17) ואמסלם (עמ' 146) כתובת החנות הינה
25 בלבנדה 20, וכך נוכחתי לדעת מביקור במקום.

26
27 אף הוברר מעדות רשף מור כי באותו לילה לא היה ארוע שריפה אחר באותו
28 מקום (עמ' 207), ומכאן, כי אין שחר לטענות כי אולי מדובר בשתי דלקות.

29
30 ב"כ ההגנה בזבז את זמנו של בית המשפט בעניין זה מעבר לנדרש. נראה כי
31

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

כתב האישום נוסח ברשלנות, והיה מקום, שהתביעה תבקש לתקנו מבעוד מועד.

שאלת המניע

כידוע, הכלל הוא כי המניע לעבירה או לכוונה אינו מעלה ואינו מוריד לעניין האחריות הפלילית, והוא אם אין הוראה מפורשת אחרת (סעיף 16 לחוק העונשין).

עד התביעה, רפ"ק אבי נוימן, העיד כי מבחינת מיצוי החקירה, לא הגיע לכל מימצא באשר למניעים להצתה. נוימן הסביר כי נעשו מאמצים רבים לגבות את עדותם של בעלי החנות ושל עובדי מועדון "הבה נגילה", שם בילו הנאשמים, לטענתם, עובר לאירוע, אולם, בשל התחמקות הגיעה חקירת המניע למבוי סתום (עמ' 170, 182). רס"ל דובי מילר סיפר אף הוא על הקשיים בזימון עדים המעורבים בפרשה זו (עמ' 24).

לטענת התביעה, ניתן לבסס הרשעה גם בהעדר מניע. לעומת זאת טוענת ההגנה, כי למרות שמניע אינו נדרש כחלק מיסודות העבירה, כאשר עסקינן בראיות נסיבתיות, ישנה חשיבות רבה בהבנת המניע לצורך מתן הסבר למעשה.

בחינת הראיות והעדויות מלמדת כי התביעה ביססה את עיקר טענותיה על עדות הראייה של אמסלם. אולם, משנתערעה מהימנות עדותו, כפי שהוסבר לעיל, כי אז נותרה התביעה עם ראיות נסיבתיות גרידא.

באשר לחשיבות הוכחת המניע, כאשר עסקינן בראיות נסיבתיות, נאמר:
"אשר לעצם קביעת המניע - נכון הוא כי לפי סעיף 16 לחוק העונשין אין המניע לעבירה מעלה או מוריד לענין האחריות הפלילית אך אין בהוראה זו כדי למנוע מבית המשפט לחקור בענין המניע לעבירה. אם כי הוכחת מניע

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04 אלטרואיסטי אין בה כדי להוריד מאחריותו הפלילית של מבצע העבירה, הרי
05 העדרו של מניע הנראה לעין עשוי להשפיע על שיקוליו של בית המשפט במקרים
06 שבהם הראיות המצביעות על הנאשם כעל מבצע העבירה הן נסיבתיות בלבד, כי
07 אז העדר של מניע עשוי לעורר ספק באשמתו. במילים אחרות - אי קיומו של
08 מניע עשוי להשפיע, בנסיבות מסויימות, על שיקוליו של בית המשפט ולכן אין
09 כל פסול בכך שבית המשפט מברר בכל מקרה אם נמצא מניע למעשהו של הנאשם
10 שבפניו" (ע"פ 563/79 מוניר עבדול האי נ' מ"י פ"ד לד (2) 608, 612-618).

11
12
13 כידוע, כאשר מתבקשת הרשעה על פי ראיות נסיבתיות, מוטלת על התביעה החובה
14 לטוות את החוטים כדי ליצור רשת של ראיות מסביב לנאשמים, המצביעה על
15 אשמתם מעל לכל ספק סביר. מאחר שהתביעה לא עמדה בנטל זה, הרי שהיעדרו של
16 מניע לביצוע ההצתה, על אף שאין בו כדי להעלות או להוריד לעניין האחריות
17 הפלילית, בנסיבות אשר נוצרו, עשוי להשפיע ואף משפיע על שיקוליו של בית
18 המשפט בבואו לזכות את הנאשמים.

19
20 **8. גירסת הנאשמים**

21
22 8.1 גירסת הנאשמים איננה ראויה לאימון וניכר היה כי עשו מאמץ משותף
23 לבדות גירסה. אולם, לא רק שגירסתם על פניה מופרכת אלא שנתגלו בה סתירות
24 מרובות, ואני קובעת, שהיא בלתי סבירה ושיקרית.
25 יחד עם זאת, לנוכח הספיקות, שעלו מראיות התביעה, ועל אף שהנאשמים לא
26 עשו רושם של טלית שכולה תכלת וההיפך הוא הנכון, אין בידי לקבוע,
27 שהשקרים, שנועדו להוציאם מהבוץ, יכולים להועיל לתביעה.

28
29 כידוע, אין בשקרי נאשמים כדי לשמש כתחליף לראיות התביעה אלא רק
30 לחיזוקן. כאשר אין תשתית ראיתית במידה מספקת אין בשקרים, כמו בהתנהגות
31

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

המפלילה של הנאשמים, כדי להביא להרשעתם.

(ר' ע"פ י. קדמי, על הראיות, תשנ"א, 1991, חלק ראשון עמ' 412).

לנוכח הספיקות המרובים, שעולים מראיות התביעה, אינני רואה לנכון לפרט יתר על המידה את גירסת הנאשמים, שתובא בקצרה בלבד.

8.2 הסבר הנאשמים באשר לסיבת הימצאותם באיזור האירוע

לטענתם, בערב ההצתה יצאו לבלות במועדון "הבה נגילה" בתל אביב על מנת לחגוג את יום הולדתו של נאשם 2. הם היו מלווים בחברתו של נאשם 3, עדת ההגנה אוסנת כהן, ולאחר שסיימו את הביילוי במועדון נסעו כל השלושה והחזירוה לביתה בחולון. עדת ההגנה מאשרת כי הוחזרה לביתה בשעה 04.00 לערך (עמ' 292).

כיצד הגיעו, איפוא, הנאשמים לאיזור רחוב לבנדה בתל-אביב ומדוע עצרו במקום שבו נתפסו ע"י המשטרה?

לדברי נאשם 2 הוא חיפש מכון עיסוי (ת/47). אולם, גירסה זו הינה גירסה כבושה, שלא הושמעה במהלך חקירתו הראשונה במשטרה ואף לא הושמעה ע"י הנאשמים האחרים בעת שנחקרו במשטרה. במהלך עדותו בבית המשפט הסתבך הנאשם בחקירתו כאשר נשאל אם היה בכוונתו להגיע למכון עיסוי מדוע לא החזיר את נאשם 3 לביתו בראשל"צ ולאחר מכן את נאשם 1 לביתו בהרצליה ורק לאחר מכן היה מגיע לאיזור התחנה המרכזית ועל כך ענה "מותר לי להסתובב בסבבה איך שאני רוצה" (עמ' 258).

כאשר נחקר נאשם 3 באשר לעניין מכון העיסוי ונשאל כיצד חיפש נאשם 2 את מכון העיסוי השיב כי הוא "טייל".

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04 ראוי לציין כי בחיפוש, שנערך על גופו של נאשם 2 בעת שנעצר, לא נתפס כסף
05 ולא קיבלתי הסבר מפי נאשם 2 כיצד התכוון לבקר במכון עיסוי ללא שהיה
06 בידו אמצעי תשלום, במיוחד, כשהוא בעצמו אומר כי אם היה מבקש כסף מנאשם
07 3 הלה לא היה מדבר איתו (עמ' 258).

08
09 8.3 הנאשמים סיפרו כי בעת שהסתובבו באיזור האירוע ביקש נאשם 1 להקיא
10 וכי זו הסיבה, שנאשמים 1-3 יצאו מהרכב. לדבריהם, שתי הנאשם 1 משקאות
11 אלכוהוליים במועדון, לא חש בטוב בעת הנסיעה וביקש מנאשם 2 שיעצור את
12 הרכב כדי שיוכל להקיא.

13
14 על כמות השתיה, ששתה הנאשם 1 נשמעו סיפורים מגוחכים מצד שלושת הנאשמים
15 והגדיל לעשות נאשם 1 כאשר בעת שנדרש להסביר כיצד מצד אחד הוא טוען שהיה
16 שתוי ושכב באוטו ומצד שני השוטרים שראו אותו לא מדווחים על מצב כה קשה
17 של שיכרות בהשיבו "בן אדם שמכבד את עצמו גם אם הוא שותה צריך לעמוד
18 במקום. אם אני שותה בקבוק אני אהיה שיכור פנימי ולא חיצוני" (עמ' 240).
19 הגדרה זו ניתנה ע"י נאשם 1 משנתבקש להסביר את העובדה, שבמשטרה העיד כי
20 היה "מסטול" ולפיכך איננו זוכר פרטים רבים.

21
22 מכל מקום, לטענת נאשם 1 הוא ירד על מנת להקיא (עמ' 228), כאשר נאשם 2
23 תומך בגירסתו ומתאר כיצד ראה אותו נופל על הברכיים ומוציא את המעייים
24 (עמ' 256).

25 נאשם 3 מוסר לעומת זאת כי נאשם 1 "לא ממש הקיא. הוא רצה להוציא ליחות
26 וריר. כיוון שלא נעים להסתכל על זה ברחתי לאוטו לקחת סיגריות".

27
28 גם על מקום הקיא סתרו הנאשמים זה את זה. בעוד שהנאשם 1 סיפר כי הקיא
29 ליד הרכב על המדרכה (עמ' 232), הרי נאשם 3 סיפר כי נאשם 1 יצא להקיא
30 בפינת הרחוב וחזר לאחר מכן (עמ' 248).

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04
05
06
07
08
09
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

ב"כ נאשם 1 סבר כי מאחר והמשטרה לא טרחה לבדוק את שרידי הקיא כי אז יש להאמין לגירסת הנאשמים. לטענתו זו אין שחר, שכן איש מהנאשמים לא יכול היה להצביע על מקום הקיא בשל הסתירות שנתגלו בגירסותיהם. לא רק זאת אלא שנאשם 3, שעמד על יד נאשם 1, טוען, שהיתה רק ליחה וקשה להניח כי ניתן למצוא שרידי ליחה במקום שכזה, במיוחד כאשר לא הצביעו על מקום ספציפי. לא רק זאת אלא שבחקירתו במשטרה אף לא סיפר נאשם 3 כי ירד עם נאשם 1. גם נאשם 2 מסר גירסה סותרת בעניין זה כאשר תחילה טען כי ההקאה היתה במרחק 2 מ' מהמכונית וכאשר נתבקש בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם 1 להגדיר עד היכן הלך הנאשם 1 עונה הלה כי "עד לפינה וחזר בחזרה, עד אחרי החנות, יש שם חנות לסנדוויצים וחזר בחזרה" (עמ' 248).

בסיכומו של דבר אני דוחה את גירסת הנאשמים באשר לסיבת המצאותם באיזור האירוע מכל וכל, ולו ניתן היה עפ"י המשפט הנוהג בישראל להרשיע נאשמים על יסוד שקריהם, כי אז זהו המקרה שבו ניתן היה לעשות זאת.

8.4 מי נהג ברכב ואופן הישיבה ברכב

על פי עדותו של אמסלם, נאשם 3 הוא זה אשר נהג ברכב, כאשר נאשם 2 ישב לצידו ונאשם 1 נכנס למושב האחורי, מצד ימין (עמ' 134-135). אמסלם, אשר הבהיר כי הינו בטוח לחלוטין בסדר ישיבה זה, התבסס על מספר פרמטרים.

ראשית, הוא ראה את נאשמים 2 ו-3 מחוץ לרכב, במיקום המתאים לישיבתם בו אחר כך. שנית, הוא נסע אחרי הנאשמים, תוך שהוא שומר על קשר עין רצוף, וראה בוודאות, שנאשם 3 הוא הנהג (ת/33). שלישית, אמסלם סיפר כי כאשר עצר את הרכב, הוא ניגש לנהג וביקש ממנו שיכבה את הרכב. "מי שהיה במושב הנהג זה היה יחזקאל שמש" (עמ' 137).

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04
05 אין חולק על כך, שהרכב שייך לאמו של נאשם 3, עובדה העשוייה לחזק את
06 הטענה כי נאשם 3 הוא אשר נהג ברכב.
07

08
09 8.5 גירסת הנאשמים

10 גם בעניין כה פשוט, כמו סדר הישיבה, נמצאו סתירות בגירסאות הנאשמים.
11 לסוגייה זו יש חשיבות בהצביעה על חוסר המהימנות שבגירסת הנאשמים
12 ובהשלכה שיש לה לגבי העבירה הספציפית של נהיגה בקלות ראש, המיוחסת
13 לנאשם 3.
14 הסתירות, שהתגלו בדברי הנאשמים, מתייחסות לשלבים שונים שבנסיעתם.

15
16 הנסיעה עד המועדון:

17 בעוד שהנאשמים 2 ו-3 טענו כי נאשם 3 נהג ברכב בדרכם למועדון (ת/12),
18 טען נאשם 1 כי היה זה נאשם 2 אשר נהג וכי הוא יושב לצידו בעוד נאשם 3
19 יושב מאחור (ת/5, ת/11).
20 אולם, במהלך עדותו בבית המשפט, משנה נאשם 1 את גירסתו ומאשר כי אכן
21 נאשם 3 הוא שנהג ברכב, כשחברתו לצידו (עמ' 236). החברה מאשרת עובדה זו
22 (עמ' 292).

23
24 הנסיעה אחרי המועדון:

25 נאשם 2 סיפר בחקירתו במשטרה כי סדר הישיבה בזמן הנסיעה לאחר שבילו
26 במועדון היה "יחזקאל מקדימה ומאיר מאחורה" (ת/47).
27 אולם, במהלך עדותו בבית המשפט משנה נאשם 2 את גירסתו באומרו:
28 "מאיר יושב לידי. מכיוון שיחזקאל היה עם בחורה הוא יושב מאחור" (עמ'
29 247).

בתי המשפט
29

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04 מנגד, טען נאשם 3, כי ישב פעם מקדימה ופעם מאחורה (ת/13) אולם במהלך
05 עדותו בבית המשפט שינה את גירסתו ואמר: "כל הזמן ישבתי מאחורה" (עמ'
06 277).

07
08
09 עדת ההגנה אוסנת כהן, סיפרה כי היא ונאשם 3 ישבו מאחור, נאשם 2 נהג
10 ולצידו ישב נאשם 1 (עמ' 292).

11
12 אין צורך לקבוע מימצא עובדתי באשר לשלב זה של נסיעתם ויש בסתירות
13 שנתגלו כדי להצביע על חוסר מהימנותם.

14
15 **8.6 הנסיעה לאחר האירוע זהות נהג הרכב עובר למעצר הנאשמים**

16 עפ"י עדות אמסלם מי שנהג ברכב הינו נאשם 3. זוהי העדות היחידה מטעם
17 התביעה, שכן יתר השוטרים הגיעו למקום לאחר שהשלושה נעצרו.
18 (ר': י. קדמי, על הראיות, תשנ"א, 1991, חלק שני, עמ' 897).

19 אמנם ניתן לפצל עדויות וגם אם לא נתתי אמון בעדות אמסלם באשר לתיאור
20 ההצתה ניתן היה להאמין לגירסתו באשר לנהג, אם היה נמצא הסבר סביר לכך.
21 אולם, המשטרה נהגה ברשלנות בחקירתה בעניין זה ונאשם 3, בעת חקירתו
22 הראשונה במשטרה (ת/3) לא נשאל ספציפית אם הוא נהג ברכב בשלב זה של
23 הארוע. כאשר נשאל על כך מאוחר יותר, בת/14, הוא סרב לענות.

24 מאידך, דווקא בנקודה זו אין סתירות מהותיות בגירסת הנאשמים וכולם
25 מייחסים את הנהיגה לנאשם 2, אשר עוד בחקירתו הראשונה (ת/12) הודה בכך.
26 עובדה זו אף מתיישבת עם התאור של עדת ההגנה אוסנת שהיא ונאשם 2 ישבו
27 מאחורנית וכן עם דברי טוויל, שנאשם 2 היה שתוי פחות מכולם ולכן הוא
28 שנהג.

29 לפיכך אני קובעת כי לא הוכח מכל לכל ספק סביר, שנאשם 3 הוא שנהג ברכב,
30 עובר למעצר הנאשמים, אלא נאשם 2, הוא שנהג בו.
31

בתי המשפט
30

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

9. סירובם של הנאשמים לשתף פעולה

לסיום, הנאשמים סרבו לשתף פעולה, אם על ידי כך שסרבו לחתום על מסמכי מעצר ת/18-20 ואם בכך שסרבו לחתום על חלק מהודעותיהם, ואף לענות על שאלות החוקרים, עת נתבקשה תשובתם ו/או תגובתם ביחס לחשדות, שהועלו נגדם.

הלכה פסוקה היא כי מקום שהנאשם טוען לחפות מוחלטת, ומוצגות בפניו ראיות המעידות על מעורבותו בפשע, שתיקתו והימנעותו ליתן הסבר סביר, הן בגדר חיזוק לראיות התביעה. (ר': י. קדמי, על הראיות, תשנ"א, 1991, חלק ראשון, עמ' 409).

ההגנה ניסתה להסביר את שתיקת הנאשמים בכך שהללו לא ידעו על שום מה נעצרו ובכל מקרה, טענו לחפותם, ולכן לא מצאו לנכון לשתף פעולה עם המשטרה.

אין ספק כי לכאורה, יש מקום לייחס משקל להתנהגותם של הנאשמים בעת מעצרו ולאחריו, אולם גם בשתיקתם זו, אין משום חיזוק לראיות התביעה, אשר כאמור, אין בהן כדי להוכיח את עובדות כתב האישום.

לסיכום, על אף שהנאשמים לא עשו עלי רושם של מי שמוסרים את האמת כולה בבית המשפט ויתרה מזאת, שיקרו במצח נחושה באשר לסוגיות שהוצגו לעיל, הרי שאין בכך כדי לשמש תחליף לראיות התביעה ולנטל המוטל עליה.

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

10. העבירות המיוחדות לנאשם 3

10.1 החזקת מכשירי פריצה - עבירה על סעיף 409 לחוק העונשין, תשל"ז-1977
עם מעצרו של הנאשמים, נמצאו בתא המטען של רכבו של נאשם 3 מגזריים חדשים
(ת/ת-4).

באשר לאופן השימוש במגזריים מעין אלו, מסר אלי הורן, איש היחידה לזיהוי
פלילי, כי השימוש הנפוץ במגזריים הינו לחיתוך מנעולי תלייה וסורגים
(ת/3). אולם "זה כלי פריצה נפוץ מאוד במקרים שיש מנעולים כבדים,
גדולים, במקומות מסורגים זה נחשב כלי לפריצה אלימה, ונתקלים בזה די
הרבה" (עמ' 22).

נאשם 3 הסביר בחקירתו במשטרה, כי המגזריים נמצאו ברכבו, שכן הוא משתמש
בהם לצורכי דייג (ת/13). במהלך עדותו בביהמ"ש הרחיב הנאשם בנוגע לשימוש
במגזריים באומרו, כי הללו נועדו לגזירת חוט תייל עבה וכי את המגזריים
הוא "תוקע בחול". אשר על כן, המגזריים מחלידות במהירות והוא נאלץ
להחליפן באופן תדיר (עמ' 281). כמו כן טען הנאשם כי ברכבו נמצאו, בנוסף
למגזריים, לפחות 4 חכות ורולרים, שהינם ציוד דייג מובהק.
אולם, בת/56, בו מפרט רס"ל עמית את רשימת המוצגים, שנתפסו ברכב ונמסרו
לידיו, אין כל איזכור בנוגע לאביזרי דייג כלשהם, ואין כל הסבר מפי
הנאשם מדוע מכל ציוד הדייג שלו נותרו רק המגזריים ברכב.

רס"ל עמית אף לא נחקר בחקירתו הנגדית באשר לטענת הנאשם כי ציוד הדייג
אכן היה במכונית.

בעדותה של עדת ההגנה, אוסנת כהן, אשר הינה חברתו של נאשם 3 מזה שנה

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

01 וחצי, לא נאמר דבר באשר לשימוש, שעושה נאשם 3 במגזריים לצורך דייג.
02 אמנם אוסנת סיפרה כי נאשם 3 נוהג לדוג וכי היא מצטרפת אליו לדייג, אך
03 לא הזכירה בעדותה, בה פירטה את ציוד הדייג של הנאשם, את הימצאם של
04 המגזריים דגן. לדבריה, את החכה מחזיק מוט ברזל ולא המגזריים, כפי שסיפר
05 נאשם 3. "... מוט ברזל כדי לתקוע באדמה כדי לא להחזיק את החכה ביד...".
06
07
08
09
10 (עמ' 293).

11 10.2 האם ההסבר שניתן על ידי נאשם 3 הינו סביר?

12 כאמור, אין מחלוקת בדבר הימצאות המגזריים במכונית. כמו כן הוברר,
13 שהמגזריים הללו עשויים לשמש לשם פריצה לבנין. השאלה היא, אם הנאשם נתן
14 הסבר סביר להימצאם של המגזריים הנ"ל במכונית, שאם לאו, יש מקום להרשיעו
15 בעבירה לפי סעיף 409 לחוק העונשין, דהיינו עבירה של החזקת מכשירי
16 פריצה.

17
18
19 אמנם, לא הוכח, שנעשה שימוש במגזריים במקום העבירה. מאידך, נאשם 3 אינו
20 נזקק למגזריים מתוקף מקצועו או עיסוקו, שכן ההסבר אשר מסר לא כלל טיעון
21 מעין זה.

22
23 בע"פ 480/88 נקבע כי:

24
25 "השאלה אם הסברו של נאשם להמצאות כלי פריצה ברשותו הנו סביר, תבחן על
26 פי כלל הנסיבות הנוגעות לטיב כלי הפריצה, השימושים שניתן לעשות בהם,
27 מקום ושעת המצאם בחזקת הנאשם, השימוש שעשה או התכוון הנאשם לעשות בכלי
28 הפריצה, ככל שניתן להוכיח כוונה זו או ללמוד מהנסיבות, התנהגותו של
29 הנאשם בכל הנוגע לכלי פריצה אלה, וכל יתר הנסיבות, שיש בהן לשפוך אור
30 לגבי אחזקת כלי הפריצה - אם תמימה היתה אם לאו. ברי, שעצם העובדה לבדה,
31

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

שלאותם כלי פריצה יש גם שימושים אחרים, שאינם קשורים בפריצה, אין בה לנקות את הנאשמים מהאשמה לפי סעיף 409 לחוק העונשין, אם על פי הנסיבות היו כלים אלה בחזקתו תוך כוונה לעשות בהם שימוש ככלי פריצה" (אלברט בן דן פרץ נ' מ"י מג (4) 397, 403-402).

ההסבר שנמסר על ידי הנאשם לסיבת הימצאם של המגזריים ברכבו הינו בלתי משכנע. טענתו כאילו המגזריים משמשים לדייג אינו סביר בעיני ואף אינו זוכה לתמיכה בעדותה של חברתו, אשר העידה על כך, שהיא נוהגת להצטרף אליו לדייג. לו היה הנאשם משתמש באביזר מעין זה, יש להניח כי חברתו היתה מבחינה בכך ומציינת זאת בעדותה. כמו כן, נסיונו של נאשם 3 לחזק את דבריו בטענה, שבתא המטען נמצאו אביזרי דייג נוספים, לא עמד אף הוא במבחן האמת (ת/56).

מאחר שההסבר אשר ניתן על ידי הנאשם אינו מהימן עלי כלל וכלל על שום היותו בלתי סביר ונסתר בראיות אחרות, אני קובעת כי קיימות ראיות מספיקות לצורך הרשעתו בעבירה של החזקת כלי פריצה, גם אם לא הוכח כי נעשה שימוש במגזריים אלה לצורך העבירה האחרת, שיוחסה לנאשמים ואשר ממנה זוכו מחמת הספק.

11. נהיגה בקלות ראש

משקבעתי כי נאשם 2 הוא שנהג ברכב ולא נאשם 3, כפי שנטען בכתב האישום ובסיכומי התביעה, מתייתר הצורך לדון במרכיבי העבירה.

גם כאן נהגה המשטרה ברשלנות בחקירה. למרות שאמסלם, שעליו מסתמכת התביעה להוכחת אשמתו של נאשם 3 טען כי הלה עקף משאית זבל בפראות ובמהירות תוך שהוא עובר קו הפרדה רצוף, לא טרחה המשטרה לגבות עדות מאותו נהג זבל. יש

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04 להניח כי בעזרת העיריה ולוחות הזמנים ניתן היה בקלות לאתרו.
05 גם לא שמעתי הסבר מפי התביעה כיצד ליישב את הסתירה בין העובדה, שאמסלם
06 עצמו מתאר, שעצר את הנאשמים שעה שהמתינו ברמזור אדום (עמ' 134), בעוד
07 שהוא טוען כי הנאשם 3 נהג בפראות תוך התעלמות מכל חוקי התנועה.
08 לפיכך גם בעבירה זאת לא מצאתי ראיות להרשעת נאשם 3 בעבירה שיוחסה לו.

10 **12. ראיות נסיבתיות**

11 התביעה ביקשה להוכיח את אשמת הנאשמים, תוך שהיא מסתמכת על עדות הראייה
12 של השוטר אמסלם וזו של השוטר הייבלום. אולם, בחינת עדויות התביעה
13 בכללותן הביאה למסקנה, כי אמסלם כלל לא נכח באיזור האירוע כאשר זה
14 הוצת, אלא הגיע אל המקום דקות ספורות לאחר מכן. באופן דומה התערערה גם
15 עדותו של הייבלום, שכן בשעה בה ראה את הנאשמים נשענים על החנות, על פי
16 עדויות השוטרים האחרים ועד הראייה רוזנטל, היתה זו כבר שרופה. אי הדיוק
17 המהותי בנוגע לשעת האירוע, כמו גם סתירות באשר למיקום הנאשמים בעת
18 ההצתה, הוביל את בית המשפט למסקנה, שאין לקבל את עדויות הראייה שלעיל
19 וכי יש להסתמך על עדותו של רוזנטל ושל השוטרים אוזילוב, רוזנפלד ומור,
20 בנוגע לשעת ההצתה.

21
22
23 מסקנה זו מביאה לכך, שהוכחת אשמתם של הנאשמים על ידי התביעה מבוססת
24 על ראיות נסיבתיות בלבד. כאשר מתבקשת הרשעה על פי ראיות נסיבתיות,
25 מוטלת על התביעה החובה לטוות את החוטים כדי ליצור רשת של ראיות מסביב
26 לנאשם. כל ראיה נסיבתית אינה אלא חוט אחד ברשת, ואין הכרח, כי כל חוט,
27 כשהוא לעצמו, יהא "עבה" דיו כדי לקשור את הנאשמים למעשה העבירה.

28
29 אולם, במקרה דנן, לא השתכנעתי, מעל לכל ספק סביר, כי המסכת הראייתית
30 שנפרשה בפניי, אשר מורכבת מראיות אשר, כשלעצמן, לפי טיבן וטבען, אינן
31

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98
01/09/99

קונקלוסיביות לגבי אשמתם של הנאשמים, סוגרות כמכלול על הנאשמים,
ומצביעות בהכרח על אשמתם.

כדי להרשיע את הנאשמים נדרש, כי המסקנה המפלילה המוסקת ממסכת הראיות
הנסיבתיות תהא המסקנה ההגיונית היחידה. כפי שנאמר על ידי כבוד השופטת
שטרסברג-כהן בעניין ע"פ 411/84 מ"י נ' לביב:
"בהרשעה על פי עדויות נסיבתיות, מדובר במסקנה שבהגיון, בשכל הישר,
ובנסיון החיים. כחן של ראיות כאלה לשמש בסיס לקביעת ממצא לחובת הנאשם,
יהיה הפועל היוצא ממיזת ודאותן; על כן, אין לקבוע ממצא סופי עליו
מבוססת ההרשעה, אלא אם ממצא כזה מתחייב הגיונית מן הנסיבה או הנסיבות
שהוכחו. הטענות, לפיהן אין לקבוע ממצא לחובת נאשם על פי ראיות נסיבתיות
בלבד, באשר מדובר בהסקת 'מסקנה', ומיזת ודאותה של מסקנה לעולם אינה
מגיעה ל'שלמות' וטענות דומות, נדחו על ידי בית המשפט בע"פ 898/79,
38 112/80 פ"ד לד (3) 829, 834 בו מצוטטים דברי המלומד וילאמס מפיו של
קולדיריג': 'אין החוק דורש מכס כי תפעלו על סמך הודאי והודאי בלבד...
אין אנו מתעסקים בוודאות דווקא' (פ"ד לט (1) עמ' 298 בעמ' 302).

גם אם אין בית המשפט צריך להגיע לדרגת וודאות המגיעה לשלמות וגם אם לא
קיבלתי את גירסת ההגנה באשר לסיבת המצאות הנאשמים במקום האירוע, לא
ניתן לומר כי התביעה עמדה בנטל השכנוע המוטל עליה להוכחת אשמתם של
הנאשמים שבפני בעבירות המיוחדות להם. הספיקות, שהעלו הנאשמים בגירסת
התביעה, גם אם לא היה בהם משום העמדת גירסה נוגדת לזו של התביעה, היה
בהם די כדי לזכותם מחמת הספק.

בתי המשפט
36

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

01
02
03
04
05 18. אשר על כן, כאמור לעיל, זיכיתי מחמת הספק את הנאשמים מעבירת ההצתה
06 והסיוע לה וכן זיכיתי את הנאשם 3 מעבירה של נהיגה בקלות ראש בהעדר
07 ראיות ואני מרשיעה את הנאשם 3 בעבירה של החזקת כלי פריצה - עבירה
08 על סעיף 409 לחוק העונשין.

09
10 ניתנה היום 1.9.99 בנוכחות ב"כ המדינה עו"ד פמיליה פוגל הנאשמים 1 2
11 ו-8 וסניגוריהם עו"ד א. כהן ועו"ד ז. ברזילי.

12
13
14 _____
15 סביונה רוטלוי, שופטת

16
17
18 עו"ד כהן: אני מבקש לשחרר את נאשם מס' 1 ממעצרו.

19
20 עו"ד ברזילי: אני מבקש להזמין תסקיר משירות מבחן כי מדובר בנאשם ללא
21 עבר פלילי. הוא עומד להתחתן. אני אבקש שלא להרשיעו ולכן אני זקוק
22 לתסקיר.

23 בקשה נוספת, הנאשם נמצא במעצר בית כמו גם הנאשם 2 מזה כשנה.

24
25 ב"כ המדינה: אין צורך להלאות את שירות המבחן בעניין זה. אני לא סבורה
26 כי מדובר בעבירה שראוי שלא להרשיע בגינה אבל העניין פתוח לטיעון.

בתי המשפט
37

בבית המשפט המחוזי בת"א - יפו ת.פ. 10223/98

01/09/99

ה ח ל ט ה

נאשם מס' 1 שהיה עצור עד תום ההליכים משוחרר בזאת ממעצרו.

נאשם מס' 3, שהיה עצור עד כה במעצר בית - אני מבטלת בזאת את תנאי מעצר הבית.

באשר לעתירת הסניגור להזמין תסקיר משירות המבחן, אני דוחה את הבקשה משום שאינני סבורה כי זהו המקרה הראוי לזימון תסקיר משירות המבחן ולהטלת עומס נוסף על השירות, כאשר תסקיר איננו בגדר חובה.

אני קובעת בזאת מועד לטיעונים לעונש לגבי נאשם מס' 3 ב-15.9.99 בשעה 10.00.

ניתנה והודעה היום, 1.9.99 במעמד הצדדים הנ"ל.

טביונה רוטלוי

שופטת

קלדנית: שרית מ.